కథా కౌముది

గురువిందగింజ - ఆర్.శర్మ.దంతుర్తి

కారు పార్కింగ్ లాట్ లో పెట్టి గుళ్ళోకి నడిచాడు రాఘవరావు. చెప్పులిప్పుతూంటే లోపల్నుంచి పూజారి రాజయ్యగారి కంఠం వినబడుతోంది. ఎవరికో ధర్మ సందేహం తీరుస్తున్నారులా ఉంది. మొహం చిట్లించుకుని లోపలికి నడిచాడు.

గుడి కమిటీలో మెంబర్స్ అందరితోనూ చెప్పాడు రాజయ్యగార్ని పూజారిగా సెలక్ట్ చెయ్యొద్దని. కానీ ఎవరూ వినలేదు.

కారు నలుపు, వికారమైన స్ఫోటకం మచ్చల మొహం, దానికి తోడు నున్నటి గుండూ, దానిమీద ఓ పిలక. గుళ్ళో కొచ్చే జనం ఝడుసుకునేలా ఉంటుంది రాజయ్యగారి రూపం. అయితే నోరు విప్పాడా కంచు కంఠమే. వేద మంత్రాలు గానీ, పూజ మంత్రాలు కాని చదివితే నాలుగు రోడ్ల అవతలకి వినపడి తీరుతుంది. ఆగమ శాస్త్రం అంతా నోట్లో కదులుతూ ఉంటుంది. పూజలు చెయ్యడలో గానీ గుడి నిర్వహణ గానీ రాజయ్యగారి తర్వాతే ఎవరైనా. అయితేనేం? అనాకారుణ్ణి గుళ్ళో పూజారిగా పెడితే జనం పారిపోతారని రాఘవరావు కమిటీ మెంబర్స్‌తో వాదించాడు. ఈ దేశంలో ఈక్వల్ ఆపర్చ్యునిటీ అనే రూల్ ఉంది కనుక మనం రాజయ్యగార్నే సెలక్ట్ చేద్దాం అని రాఘవరావు మాటని తోసిరాజన్నారు. చెప్పొద్దూ, రాఘవరావుకి రాజయ్యగారిలో అనాకారి రూపం తప్ప మిగతావన్నీ నచ్చాయి కూడాను.

ఎంత బుర్రగోక్కున్నా రాఘవరావుకి అర్ధం కానిదొక్కటే. రాజయ్య బ్రాహ్మడైతే పేరు అలాగ ఉందే? బ్రాహ్మల్లో రాజయ్య అనే పేరు విన్నట్టు రాఘవరావుకి గుర్తులేదు. అదే చెప్పాడు. కమిటీ మెంబర్స్ తోటి. మేము చెక్ చేశాం, ఆయన బ్రాహ్మడే అని చెప్పారు రాఘవరావుతో. మొహం చూస్తే ఈయన బ్రాహ్మడేనా అనిపించదూ?...

ఆలోచనలు కట్టిపెట్టి రాఘవరావు గుళ్ళోకెళ్ళి దేముడికో దణ్ణం పెట్టుకున్నాక ఓ వారగా నిలబడ్డాడు.

రాజయ్యగారు మిగతా అందర్నీ పంపించేసాక రాఘవరావు దగ్గరకొచ్చి "బాగున్నారా? ఎప్పుడు ప్రయాణం? టిక్కట్లూ అవీ అమరాయా మీకు" నవ్వుతూ అడిగాడు.

"రేపు సాయంత్రం వెళుతున్నానండి. అన్నీ అమరాయి దేముడి దయవల్ల. మీకు ఏదో కావాలన్నారటా ఇండియా నుంచి. చెప్పండి. చేతనైతే, వీలుంటే తీసుకొస్తాను."

"ముందు మీరు ఏ ఊరికెళుతున్నారో చెప్పారు కాదు"

"నేను వెళ్ళేది ధవళేశ్వరం, రాజమండ్రి పక్కన. ముందు అక్కడ మా వాళ్ళని పలకరించి తర్వాత హైదరాబాదు అవీ చూసి మూడు వారాల తరువాత వెనక్కి వస్తాను."

ధవళేశ్వరం పేరు వినగానే రాజయ్యగారి మొహంలో రంగులు మారడం గమనించాడు రాఘవరావు.

"ఇప్పుడే వస్తానుండండి," అని లోపలికి వెళ్ళాడు రాజయ్యగారు.

ఓ పది నిముషాలు పోయాక వెనక్కొచ్చారు "ఇప్పుడేమీ వద్దులెండి. ఏదో చిన్న వత్తుల పెట్టె లాంటిది తెప్పించుకుందాం అనుకున్నాను. కానీ లోపల చూస్తే మా దగ్గర వత్తుల పెట్టె ఉంది. మీకు లేనిపోని శ్రమ. అదీగాక మా దగ్గర ఉంది కూడాను. క్షేమంగా వెళ్ళి లాభంగా రండి. తీర్థ, ప్రసాదాలు ఇస్తాను రండి." అంటూ మరో మాటకు తావియ్యకుండా గర్భగుళ్ళోకి నడిచాడు రాజయ్య.

ప్రసాదం తీసుకున్నాక మళ్ళీ అడిగాడు రాఘవరావు. "నాకేమీ శ్రమ లేదు. మీకు ఏదో కావాలని గుడి కమిటీ ప్రెసిడెంట్ లక్ష్మికాంత్ జడేజా గారితో అన్నారుట. ఆయన నన్ను వెళ్ళమంటే నేను నలభైమైళ్ళు డ్రైవ్ చేసుకుని ఇక్కడకి వచ్చాను. ఏమీ అనుకోను చెప్పండి మీకేం కావాలో."

"ఏమీ వద్దండి. మీకు శ్రమ ఇచ్చినందుకు క్షమించాలి. మరోలా అనుకోకండి." ఈసారి రాజయ్య మొహంలో సీరియస్‌నెస్ రాఘవరావుని ఆశ్చర్యపరచింది. ఇంక చేసేదేంలేదు కనక ప్రసాదం చేత్తో పట్టుకుని ఇంటికి బయలుదేరాడు.

✸✸✸

అమెరికాలో బయలుదేరి మూడు విమానాలు మారి గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్ ఎక్కాక మర్నాడు రాజమండ్రిలో దిగాడు రాఘవరావు. స్టేషన్‌కి వచ్చిన అన్నయ్య కొడుకు భాస్కరం పలకరించాడు, "బాబయ్యా, బావున్నావా?" ఆశ్చర్యపోయాడు ఆరడుగుల కుర్రాణ్ణి చూసి. టాక్సీ మాట్లాడుకుని భాస్కరం చెప్పే కబుర్లు వింటూ తెల్లవారక ముందే ధవళేశ్వరంలో గూటికి చేరాడు రాఘవరావు. పనిపిల్ల ఇంకా రాలేదులా ఉంది. నూతి దగ్గర అంట్లు అలాగే ఉన్నాయి. గుమ్మం దగ్గిర ముగ్గు వేసినట్టు లేదుకూడా. అయినా గంట ఆరు అవ్వందే ఇవన్నీ ఎలా పూర్తవుతాయ్? ఇంట్లోకి నడుస్తూంటే, పూజ గదిలోంచి రాఘవ అన్నయ్య రామం చెయ్యూపాడు పలకరింపుగా నవ్వుతూ. భాస్కరం సామాను లోపల పెట్టాడు.

"నువ్వు పూజలో ఉన్నావన్నమాట. సరే కానియ్యి. నేను మొహం కడుక్కుని వదినతో మాట్లాడుతూ ఉంటాను ఈ లోపున" అన్నాడు అన్నతో రాఘవ.

పావుగంట పోయాక వదిన ఇచ్చిన ఫిల్టర్ కాఫీ తాగుతూ కబుర్లు మొదలుపెట్టాడు.

కాటన్ బ్రిడ్జి ఇంకా బాగానే ఉంది, ఈ మధ్య వర్షాలు సరిగ్గా పడట్లేదు, భాస్కరం చదువు వచ్చే ఏడు అయిపోతూంది కనుక అప్పుడే అమెరికా వెళ్ళడానికి పరీక్షలు రాస్తున్నాడు అనేవి చెపుతూ రాఘవ దగ్గర్నించి ఆవిడ సమాచారం రాబడుతోంది. పిల్లల్ని తీసుకు రావడం లేదు.. ఇలా ఆది, అంత్య నిష్టూరాలు అయ్యేసరికి రామం పూజ అయిందనిపించి బయటకొచ్చి

"ఇప్పుడు చెప్పు ఏమిటి విశేషాలు? ప్రయాణం సుఖంగా జరిగిందా?" అన్నాడు తమ్ముడితో.

"బాగానే జరిగిందిరా అన్నాయ్. నువ్వు ఎన్ని చెప్పు, ఈ విమానంలో ప్రయాణం కంటే కాకినాడ పాసింజర్‌లో పడుకుని తిరుపతి వెళ్ళడం ఈజీ. అదీగాక ప్రతీ ఎనిమిది గంటలకీ విమానం మారడం, వాళ్ళిచ్చే గడ్డి తినలేక పోవడం అనేవి తప్పిస్తే ప్రయాణం సుఖంగా జరిగినట్టే."

"ఈసారైనా మూడు నెలలు ఉండాలి ఇక్కడ. ఏడు సంవత్సరాలు పోయాక వచ్చావు నువ్వు."

"మూడు నెలలా? ఇంకా నయం. మూడు ఏళ్ళన్నావు కాదు. మూడు వారాలు శెలవు ఇవ్వడానికే ఏడిచాడు మా బాసు. వచ్చే పదో తారీఖుకి నేను ఉద్యోగంలో ఉండాలి అదిగాక మధ్యలో హైదరబాదు ట్రిప్పూ, మిగతా చూడాల్సినవీ అవీ ఉన్నాయి కదా?"

"అయ్యో అలాగా? సరే పోయి స్నానం చేసి సంధ్యావందనం చేస్తావా?"

"లేదురా, ఆ సంధ్యావందనం, పూజలూ అవీ మానేసి చాలారోజులైంది."

"ఓర్నీ, మెడలో జంజేప్పోస కూడా లేదా అయితే?"

"లేదురా అన్నాయ్. ఎప్పుడో కుదిరినప్పుడు గుళ్ళోకెళ్ళి ఓ నమస్కారం పెట్టుకోవడం తప్ప ఇవన్నీ ఎక్కడ కుదురుతాయ్? ఎప్పుడైనా ఇంట్లో వ్రతం చేసుకున్నప్పుడో, ఏదో శుభకార్యం జరిగితేనో ఓసారి వేసుకుంటాను తప్ప మిగతా టైములో కుదరట్లేదు."

"మీకు అక్కడ గుడి కూడా ఉందా బాబయ్యా ?" ఇదంతా శ్రద్ధగా వింటున్న భాస్కరం అడిగాడు కళ్ళు పెద్దవి చేసి ఆశ్చర్యంగా.

"ఎందుకులేదు? గుడి ఉంది, తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానంలో ఆగమ శాస్త్రం చదువుకున్న పూజారులూ ఉన్నారు."

"పూజార్లు అంటున్నావ్. ఎంత మందేం?"

"ఇద్దరు ఉండేవారు. కానీ ఇప్పుడు రాజయ్య అని మూడో ఆయన్ని తీసుకొచ్చారు. సో, మొత్తం ముగ్గురు."

"రాజయ్యా?" భాస్కరం ఆశ్చర్యం ఇంకా ఎక్కువైంది. తండ్రికేసి చూసాడు అనుమానంగా.

"అందరు రాజయ్యలూ మనకి తెలుసున్న రాజయ్యలౌతారా ఏమిటి. ఇంక నోరు మూసుకో.." రామం భాస్కరాన్ని కసిరి మాట మార్చాడు. కాసేపు ఈ మాట ఆ మాట అయాక స్నానానికి లేచాడు రాఘవ.

❋❋❋

మర్నాడు పొలం చుడ్డానికి రాఘవని బయలుదేరదీసాడు రామం. ఇద్దరూ ముందు నడుస్తూంటే వెనగ్గా భాస్కరం వస్తున్నాడు కబుర్లు చెపుతూ. రాఘవ భాస్కరం చదువు గురించి ఆరా తీసాడు.

"వచ్చే ఏడు డిగ్రీ పూర్తైపోతూంది. టెస్టులన్నీ ఈ డిసెంబర్లో రాస్తున్నాను. ఎడ్మిషన్ వస్తే వచ్చే ఏడు ఈ పాటికి అమెరికా వద్దామని అనుకుంటున్నాను." అన్నాడు భాస్కరం.

"ఇంతకీ నువ్వు ఏ బ్రాంచి, ఎక్కడ చదువుతున్నావో చెప్పలే దొరే. నేను క్రితం సారొచ్చినప్పుడు నువ్వు స్కూల్లో చదువుతున్నట్టు గుర్తు" రాఘవ అన్నాడు ఎపాలజిటిగ్గా.

"నేను చదివేది కాకినాడ ఇంజినీరింగ్ కాలేజీలో. మూడో ఏడు. ఎలెక్ట్రికల్ ఇంజినీరింగ్ బ్రాంచ్. కానీ అందరూ అమెరికా అయితే ఎమ్.ఎస్ కంప్యూటర్ సైన్స్ చదవమని చెపుతున్నారు. ఇంకా డిసైడ్ చేసుకోలేదు మరి. నువ్వేమంటావ్ బాబయ్యా?"

"కంప్యూటర్ సైన్స్ మంచిదే. ఈ మధ్య అమెరికాలో తెలుగువాళ్ళు చాలామంది కంప్యూటర్ కోర్సులకే వస్తున్నారు కూడాను."

"ఇక్కడకూడా అంతే. అసలు ఇక్కడ ఓ జోకు ఉంది. అమెరికా వీసా ఇద్దరికే ఇస్తారుట - ఒకటి కంప్యూటర్ సైన్స్ వాళ్ళకీ, రెండు, హిందూ గుళ్ళో పూజారులకీ." నవ్వుతూ చెప్పాడు భాస్కరం. జోక్కి రామంతో పాటు రాఘవ కూడా నవ్వాడు. కాసేపు నిశ్శబ్దంగా నడిచాక సడన్ గా అడిగాడు రాఘవ.

"పూజారి అంటే గుర్తొచ్చింది. నిన్న నేను రాజయ్య పేరు చెపితే మాట మార్చావు అన్నయ్యా. మీకు రాజయ్య అనే ఆయన తెలుసా?"

ఆ సారి తప్పించుకోలేకపోయాడు రామం.

"అవున్నా. మన పరమేశ్వర శాస్త్రిగార్నెరుగుదువా? పాత వీధిలో ఉండే వేద పండితులు?"

"పరమేశ్వర శాస్త్రిగారు తెలీక పోవడమేమిటి. చెప్పు."

"ఆ మధ్యనొక్క అబ్బాయిని చేరదీసి చదువు చెప్పించారు. ఆ కుర్రాడి పేరే రాజయ్య. ఆయన పట్టుబట్టి ఆ కుర్రాడ్ని తిరుపతి వేద పాఠశాల్లో జేర్పించారు. ఆ తర్వాత ఎక్కడో రాయలసీమలో ఉద్యోగం వచ్చి ఆ కుర్రాడి బతుకు అతను బతుకుతున్నాడు. కానీ చేరదీసినప్పటునుంచి, ఈయన్ని ఇక్కడ తక్కువగా చూడ్డం మొదలెట్టారు."

"ఎవర్నో చేరదీసారని వినడం గుర్తుంది. కానీ ఎందుకు తక్కువగా చూడ్డం?"

"రాజయ్య మాలవాళ్ళబ్బాయిటా!" చటుక్కున మాట జారాడు భాస్కరం, తండ్రి నోరు తెరిచే లోపుల.

"ఏవిటీ?" గొంతు పెగుల్చుకుని అన్నాడు రాఘవ వెనక్కి తిరిగి నమ్మలేనన్నట్టుగా. భాస్కరం మాట్లాడలేదు.

రామం చెప్పడం మొదలెట్టాడు. "ఆ మధ్య వచ్చిన గోదావరి వరదల్లో మాల పేట పూర్తిగా కొట్టుకుపోయింది. చాలామంది పోయారు పాపం. ఈ రాజయ్య అప్పటికి చిన్నపిల్లాడు. తల్లీ తండ్రీ వరదల్లో పోతే దిక్కులేనివాడైపోయాడు. అందరూ తలో చెయ్యీ వేసి సహాయం చేద్దాం అంటే మనవాళ్ళకి కులం అడ్డొచ్చింది. ఏం చెయ్యాలా అనే మీ మాంసంలో ఉండగానే పరమేశ్వర శాస్త్రిగారు పెంచుకుంటాను ఇవ్వండి అని ఇంటికి తీసుకొచ్చారు."

"ఎంత ధైర్యం. ఊళ్ళోవాళ్ళేమీ అనలేదా?"

"ఎందుకనలేదు? ఆయన్ని పిలవడం మానేసారు పూజలకి వాటికీ. ఆయన గవర్నమెంట్ ఉద్యోగం ఆయన చేసుకుంటూ బతికాడు. ఆయన మాత్రం మానవ సేవే మాధవ సేవ అని చెప్పి ఏ మాత్రం జంకు లేకుండా పెంచాడు కుర్రాడ్ని. ఇంట్లో వేదం నేర్పించాడు కూడా. రాజయ్య అఖండుడు. ఎంతో కష్టపడి మనకే నోరు తిరగని మంత్రాలన్నీ శాస్త్రి గారిదగ్గిర్నుంచే నేర్చుకున్నాడు. ఆ తర్వాత వాడి కోరిక మీదే వాణ్ణి తిరుపతి వేద పాఠశాల్లో జేర్పించారు. "

"తిరుపతిలో ఏమీ అడ్డంకి రాలేదా చేర్చుకోవడానికి?"

"శాస్త్రిగారు ఇంటిపేరు తనదే పెట్టారు రాజయ్యకి. ఇంకేం అడ్డం? ఇంటిపేరు మంగళంపల్లి అనేసరికి ఇంకెవరికి అనుమానం? అదీగాక అక్కడ అప్లికేషన్‌లో కిందన తండ్రిగా శాస్త్రిగారి సంతకం ఉండనే ఉంది. ఇంకో విషయం తెల్సా? అక్కడ పెట్టిన వేదోచ్చారణ టెస్టుల్లో అన్నింట్లో రాజయ్య ఫస్ట్ మార్కు సంపాదించేట్ట."

"అయితే ఇప్పుడు మా ఊళ్ళో ఉన్న రాజయ్య, నువ్వు చెప్పిన రాజయ్యా ఒక్కరేనా?"

"మాకెలా తెలుస్తుందిరా రాఘవా? ఇక్కడ రాజయ్య అయితే మొహం మీద స్ఫోటకం మచ్చలు, గుండూ, పిలకా, కంచు కంఠం అవీ చూస్తే గుర్తు పట్టగల్ను నేను. మీ ఊళ్ళో రాజయ్యని నేను చూళ్ళేదు కదా?"

"నువ్వు చెప్పేది చూస్తూంటే, ఈ రాజయ్యే మా గుళ్ళో పూజారి." స్థిరంగా అన్నాడు రాఘవరావు. తాను వెళ్ళేది ధౌళేశ్వరం అనగానే రాజయ్య మొహంలో రంగులు మారడం, ఏం కావాలని తాను అడిగాక వెళ్ళే ఊరు గురించి అడగడం అన్నీ ఒక్కొక్కటే గుర్తొచ్చాయి రాఘవకి. "మొత్తం మీద రాజయ్య ఎవరో తెలిసిపోయింది" అన్నాడు కాస్సేప్పోయాక రాఘవ నోరు పెగుల్చుకుని. గుడి కమిటీలో దీన్ని గురించి ఎలా చెప్పాలా అని అప్పుడే రాఘవరావు ప్లాన్ చేసుకోవడం మొదలు పెట్టాడు.

❁❁❁

ఇండియా ట్రిప్పుకి మూడు వారాల శెలవు అంటే ఎంతసేపు? అలా హైదరాబాదూ, ఇలా అన్నవరం చూసొచ్చేసరికి వెళ్ళవలిసిన రోజు దగ్గరకొచ్చింది. భాస్కరానికి అమెరికా రావడానికి చెప్పవలసినవన్నీ చెప్పి, వదిన ఇచ్చిన లడ్డూలు, కారప్పూసా, నాలిక బద్దలూ మొదలైనవన్నీ పేక్ చేసుకుని తిరుగు ప్రయాణం మొదలుపెట్టాడు రాఘవ. అమెరికా వచ్చే సరికి ఇంట్లో ఆల్రెడీ గుడి కమిటీ నుంచి వచ్చిన రెండు వారాల్లో జరగబోయే మీటింగ్ ఇన్విటేషన్ ఎదురుచూస్తూ ఉంది. రెండు వారాల్లో జెట్ లాగ్ తీరిపోతుందిలే అనుకుంటూ నడుం వాల్చాడు.

కమిటీ మీటింగ్ దగ్గరకొచ్చేవరకూ రాఘవరావు ఆత్రుత పెరిగిపోతూంది రోజురోజుకీ. రెండు వారాలు గడిచాయి. కమిటీ మీటింగ్ మొదలై ప్రెసిడెంట్ చెప్పవల్సిన విషయాలు చెప్పేసాక రాఘవ అన్నాడు, "నేను మీకు చెప్పాల్సిన విషయం ఒకటి ఉంది."

ఇండియా ఈ మధ్యే వెళ్ళొచ్చిన రాఘవరావు ఏదో చెపుతాడనేసరికి అందరికీ కుతూహలం పుట్టుకొచ్చింది. రాఘవ చెప్పడం మొదలు పెట్టాడు.

"నేను ఇండియా వెళ్ళినప్పుడు తెల్సింది. మన ప్రీస్ట్ రాజయ్య మాలవాడు."

"మాల అంటే" అడిగాడు నార్త్ ఇండియన్ జడేజా అర్థంకాక.

"మాల అంటే షెడ్యూల్ కులం, జాతిలాంటివి," చెప్పాడు ఇంకో మెంబరు కుటుంబరావు.

"రాజయ్యగారు ఇక్కడ పనిచేస్తున్నప్పట్నుండీ మనకి బాగానే ఉంది. గుడికొచ్చే జనం ఆయన్ని బాగానే చూస్తున్నారు. ఆయనొచ్చాక పని అంతా ఆయనే చూస్తూ మనకి వెసులుబాటు కల్పించారు. ఆయన హిందీతో పాటు రెండు మూడు భాషలు మాట్లాడుతున్నారు కూడా. ఎప్పుడో ఇండియాలో ఉన్నప్పుడు ఆయన కేస్ట్ గురించి ఇప్పుడు పట్టించుకోవాల్సిన అవసరం ఏముంది?" జడేజా అడిగాడు.

ఎవరూ మాట్లాడలేదు. రాఘవరావే చెప్పాడు. రాజయ్య గురించి, చిన్నప్పుడు మాలవాడుగా పుట్టడం, పరమేశ్వర శాస్త్రిగారు పెంచుకోవడం అన్నీను. అన్నీ విన్నాక జడేజా అన్నాడు.

"రాఘవరావ్, పుట్టినప్పుడు మాలవాడే రాజయ్య. కానీ బ్రాహ్మడిగానే పెంచబడ్డాడు కదా? నాకు తెలిసినంతలో రాజయ్య మంచి పండితుడు, మనకున్న పూజారుల్లో ఉత్తముడూను. ఈ కాస్ట్ సంగతి మనం మర్చిపోవచ్చనుకుంటా. ఇండియా రూల్స్ ప్రకారం అయితే సముద్రం దాటిన ప్రతీవాడూ, రాముడితో సహా, మాలవాడే సో, నేను, మీరు కూడా మాలవాళ్ళమే. అంచేత నాకైతే ఏమీ ప్రోబ్లం కనిపించడంలేదు మరి. కావలిస్తే రాజయ్యగారినే అడుగుదాం."

"పిలవండి ముందు, అసలు రాజయ్య పండితుడో కాదో చూద్దాం," అన్నాడు రాఘవరావు.

నిప్పులు కడిగే వంశంలో పుట్టిన అతనికెలాగో ఒకలాగ రాజయ్య అనే మాలవాడ్ని గుళ్ళోంచి బయటకి పంపించాలని ఉంది. ఆ క్షణంలో రాఘవరావుకి తాను బ్రాహ్మణ్ణనే అహంకారం తప్ప, తాను సంధ్యావందనం మానేసినట్టుగానీ, జంధ్యం తీసేసినట్టుగాని గుర్తు రాలేదు. బ్రాహ్మణత్వం పుట్టుకతోనే వస్తుందా? గురువింద గింజకి తన నలుపు ఎప్పటికీ కనిపించదా?

"సరే మీరే వెళ్ళి ముందు పూజారి శివరామశాస్త్రిగార్ని పిలవండి" అన్నాడు జడేజా.

"ఆయనెందుకు మధ్యలో?"

"చెపుతాను కదా. వెళ్ళి పిలుచుకు రండి." పూజారి వచ్చాక కూర్చోమని చెప్పి అడిగాడు జడేజా.

"ఏదో మాటల్లో వచ్చింది మా మధ్య చిన్న డౌటు. మీకు తెలుస్తుందని పిలిచాం. సంకల్పంలో ఇలా చెపుతాం కదా? శ్రీ మహా విష్ణోరాజ్ఞయా ప్రవర్త మానస్య, ఆద్య బ్రహ్మణ ద్వితీయ పరార్థే శ్వేతవరాహకల్పే, వైవస్వత మన్వంతరే.. ఆ మంత్రంలో శ్వేత వరాహ కల్పం అనే పేరు ఎలా వచ్చిందీ అని మల్లగుల్లాలు పడుతున్నాం. మీకు తెలుస్తుందేమో చెప్పగలరా?" జడేజా అడిగాడు. ఇదేం పిచ్చి ప్రశ్న అనుకుంటూ రాఘవరావు దిక్కులు చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

"పరం అంటే కొన్ని మహా యుగాలు కలిపి, అనేక లక్షల సంవత్సరాలు. ప్రతీ పరంలో ఒక్కో కల్పం జరుగుతూ ఉంటుంది. ఈ కల్పం పేరు శ్వేత వరాహ కల్పం అని మాకు వేద పాఠశాల్లో నేర్పించారు. అంతకు మించి ఇలాంటివి వాటికి అర్థం చెప్పరు. అయినా భక్తి ఉండాలి గానీ ప్రతీ అక్షరానికి అర్థం తెలుసుకోవడం దేనికండి?"

"సరే మీరు వెళ్ళి గుళ్ళో పనులు చూసుకోండి. ఏదో ఒక్కొక్కప్పుడు మాకు ఇలాంటి వెర్రి సందేహాలు వస్తే మిమ్మల్ని అడుగుతూ ఉంటాం తప్ప వేరే ఇంకేమీ లేదు. మీరు వెళ్ళాక కాస్త రాజయ్యగార్ని ఇలా మేము రమ్మన్నామని చెప్పండి. ఆయన వీసా గడువు ఐపోక ముందే దాని గురించి మాట్లాడాలి."

రాజయ్య లోపలికి రాగానే ఆయన్ని ఇదే ప్రశ్న అడిగారు కమిటీ మెంబర్స్. రాజయ్య చెప్పడం మొదలుపెట్టాడు.

"నాలుగు యుగాలు - సత్య, త్రేతా, ద్వాపర, కలి - అవి కలిస్తే ఒక మహాయుగం. వెయ్యి మహాయుగాలు కలిపితే ఒక కల్పం. ఒక కల్పం జరగగానే ప్రళయం వచ్చి అన్నీ ఏకమవుతై. అలాంటి ఒక ప్రళయ సమయంలో హిరణ్యాక్షుడు భూమిని రసాతలంలో ఉంచడం వల్ల విష్ణువు వరహావతారం ధరించి వాణ్ణి సంహరించాడు అని మీకు తెలుసు. మహా విష్ణువు తెల్లని వరాహ రూపుడై భూమిని ఉద్ధరించాడు కనుక మన కల్పానికి 'శ్వేత వరాహ కల్పం' అని పేరు పెట్టారు. ఇప్పుడు మనకి ఉన్న మనువు వైవశ్వతుడు. అందుచేత 'శ్వేత వరాహ కల్పే వైవశ్వత మన్వంతరే' అనడం."

కాసేపు మాట్లాడాక రాజయ్యని వెళ్ళనిచ్చి రాఘవ రావు కేసి చూసారు కమిటీ, "ఇప్పుడేం చెపుతావ్?" అన్నట్టు.

"ఒక మాలవాడు గర్భగుళ్ళో పూజలు చేస్తూ మన నెత్తిమీద శఠగోపం పెడుతున్నాడంటే ఏదోలా ఉంది నాకు. మీరు కూడా ఆలోచించండి."

జడేజా ఇదంతా విని అన్నాడు "రాఘవ్, మీ ఆఫీసులో పనిచేసే నల్లవాళ్ళు ఏ కాస్ట్? బ్రాహ్మణత్వం అనేది మనిషిని బట్టిగానీ పుట్టుక వల్ల ఎలా వస్తుంది? మీరు బ్రాహ్మలే కానీ రోజూ పూజా పునస్కారాలు చేస్తున్నారా? ఏదీ చూద్దాం మీరు జంధ్యం వేసుకున్నారా? మీరు ఇప్పుడే చూసారు కదా మన బ్రాహ్మణ పూజారి గారి నాలెడ్జ్ అదీగాక ఈ దేశంలోఈక్వల్ ఆపర్చ్యునిటీ మనం పాటించి తీరాలి. ఇప్పటిదాకా ఎవ్వరూ మమ్మల్ని అడగలేదు రాజయ్య గురించి. ఎవరికీ అభ్యంతరం ఉన్నట్టు లేదు. మాకు ఏమీ అభ్యంతరం లేనప్పుడు మీకు మాత్రం ఎందుకు? వియ్ ఆర్ హేపీ విత్ ప్రీస్ట్ రాజయ్య."

"ఆయన అందరి ఇళ్ళల్లోనూ పూజలు చేయించి అక్కడే వెనకా ముందూ చూడకుండా భోజనం చేసేస్తున్నాడుట."

"ఏం తప్పు అది? మీరు హోటల్లో భోజనం చేస్తే అది ఎవరు వండుతున్నారో మీకు తెలుస్తోందా? అది వండేవాడు బ్రాహ్మడా?" కాస్త కోపంగానే అన్నాడు ఈసారి జడేజా. "మీకు తెలియదేమో, మాంసం తినేవాళ్ళు, నాన్ బ్రాహ్మిన్స్ కూడా పూజారులని ఇంటికి పిలిస్తే బ్రాహ్మల కన్నా జాగ్రత్త తీసుకుని శుచిగా వండి పెడతారు. మీ బ్రాహ్మలకే అన్నీ అనుమానాలు కానీ. మీకు తెలియదేమో నార్త్ ఇండియన్స్ చాలామంది బ్రాహ్మలు మాంసం తింటారు."

రాఘవరావు నోరు విప్పబోతూంటే, పక్కనుంచి ఇంకోకమిటీ మెంబర్ చెప్పాడు "రాఘవరావు గారు, మీకు ఇష్టం ఉంటే గుడికి రండి. కష్టం అయితే మానేయండి. మీరు చెప్పిన కథ ప్రకారం రాజయ్య మాలవాడే, అయితేనేం? మాకు ఆయన పట్ల ఆదరం గౌరవం ఉన్నాయి ఎందుకంటే ఆయన చదువులో, శాస్త్రంలో బ్రాహ్మడే మాకు. మీరు పుట్టుకతో బ్రాహ్మలైనా బిహేవియర్‌లో మాల కన్నా హీనంగా ఉన్నారు. ఆయనకున్న నాలెడ్జ్ మాకు తెలుసు. ఇప్పుడు టెస్ట్ చేసి చూసాక మీకూ తెలుసు. ఆయన ఇక్కడే ఉంటాడు. ఇంక దీనిమీద డిస్కషన్ అనవసరం. ఇప్పటికే దీనిమీద చాలా టైం తగలేసాం. వెళదాం పదండి." అంటూ లేచాడు.

రాఘవరావు బయటకొచ్చాడు అందరూ వెళ్ళిపోయేదాకా ఆగి. గుళ్ళో కెళ్ళబుద్ధికాలేదు. కాసేపు అటూ ఇటూ తచ్చాడాక వెనకనుంచి రాజయ్య మాట వినపడింది. "రాఘవరావు గారు రండి. ప్రసాదం తీసుకోండి."

లోపలకెళ్ళాడు రాఘవరావు. అందరూ వెళ్ళిపోయాక రాజయ్య రాఘవరావుతో ఇలా అన్నాడు. "మీరు మాట్లాడింది నాకు చేరింది. ఎలాగ జేరింది అని అడక్కండి. మీకు ఉన్న అభ్యంతరం ఏమిటో చెపుతారా? నా తప్పైతే వెంటనే దిద్దుకుంటాను."

రాఘవరావు ఏమీ చెప్పలేకపోయాడు. ఏవుంది చెప్పడానికి?

రాజయ్యే అన్నాడు, "నేను పుట్టినప్పుడు సాకిన తల్లీ తండ్రీ ఎవరో నాకు గుర్తులేదు. కాని నన్ను పెంచిన నాయనగారు పరమేశ్వర శాస్త్రిగారు నాకోసం జీవితాన్ని వదులుకుని వెలివేయబడ్డారు సొంత ఊరిలో. ఆయన దాన్ని లక్ష్యపెట్టలేదు. అలాంటివారి ఇంట్లో శాస్త్రిగారి భార్య సాక్షాత్తూ అన్నపూర్ణమ్మగా నాకు భిక్షపెట్టి వేదం నేర్పించారు నాకు. పట్టుదలతో నేను నేర్చుకున్నాను. ఏనాడూ

శాస్త్రిగారు నన్ను ఇది చెయ్యి అది చెయ్యి అని బలవంతం చెయ్యలేదు. ఆయన కొడుకులే నేర్చుకోనన్నప్పుడు, నేనే వేదం నేర్చుకుని ఆగమ శాస్త్రం నేర్చుకుంటానన్నాను. మొహం మీద స్ఫోటకం మచ్చలు గుండు పిలకా అంటారా? అవి నాకు నచ్చినవి, చిన్నప్పటినుంచీ ఉన్నవి. ఇప్పుడు నేను అమెరికా వచ్చినందుకు జుట్టు పెంచి నీట్‌గా క్రాప్ చేయించుకోమంటారా? అలా చేస్తే ఈ రాజయ్య మంచి వేషాలు మారుస్తున్నాడే అని మీరే అంటారు కదా? చెప్పండి నన్ను ఏం చెయ్యమంటారు?"

ఒక్కో మాట శూలంలా పొడుస్తూ ఉంటే, రాఘవరావు బుర్ర వంచుకుని విన్నాడు. కళ్ళెత్తి చూసే సరికి రాజయ్య మసగ్గ కనిపించాడు. ఇంటికి వెళ్ళడానికి బయలుదేతూంటే వెనకనుంచి రాజయ్య కంఠం వినిపించింది "నేను మీ కూడా వస్తాను ఉండండి."

కారు దగ్గరకొచ్చేసరికి రాజయ్య పైన కప్పుకున్న అంగవస్త్రం తీసి లోపలున్న బనీను పక్కకి తప్పించాడు. రాఘవరావు ఆశ్చర్యపోయాడు ఇంత చలిలో రాజయ్య లోపలి బట్టలు కూడా తీయడం చూసి. ప్రశ్నార్ధకంగా రాజయ్య కేసి చూసాడు. ఛాతీ మీద ఉన్న పెద్ద పుట్టుమచ్చ చూపించి వెంటనే బట్టలు మామూలుగా తొడుక్కున్నాడు రాజయ్య.

మొహంలో చిరునవ్వుతో "ఇప్పుడర్ధం అయిందా?" అన్నట్టు రాఘవరావుకేసి చూసాడు.

ఒక్కసారి నెత్తిన పిడుగు పడ్డట్టైంది రాఘవ రావుకి. ధవళేశ్వరంలో పరమేశ్వర శాస్త్రిగారు తమ ఇంటికొచ్చినప్పుడు తనూ అన్న రామం అదే పనిగా ఆయన ఛాతీ మీద పుట్టుమచ్చ గురించి మాట్లాడుకోవడం గుర్తొచ్చింది. రాజయ్య నిజంగానే శాస్త్రిగారి కొడుకా? రాజయ్య చేతులొక్కసారి పట్టుకుని "మీరు, మీరు.." అని మాత్రం అనగలిగాడు.

రాజయ్య మెల్లిగా తలపంకించాడు అవునన్నట్టుగా. "బాధ్యతలు పెద్దగా తెలీని ఉడుకు వయస్సులో శాస్త్రిగారు, మా అమ్మా చేసిన తప్పుకి నేను ప్రత్యక్ష సాక్ష్యం. మాలపల్లె కొట్టుకుపోయాక పేరూ ప్రతిష్టలూ అన్నీ ఒదులుకుని నన్ను ఎందుకు పెంచుకున్నారో ఇప్పుడు మీకు అర్ధం అయిందా? మా ఇద్దరికీ ఉన్న పోలికలు పబ్లిగ్గా కనపడకుండా ఉండడానికి ఎంత జాగ్రత్త తీసుకున్నారో? ఒకసారి నేను కడుపులో పడ్డాక గొడవలు రాకుండా ఉండడానికి మా అమ్మ ఎంత జాగ్రత్త తీసుకుందో మీరు ఊహించగలరా? మొత్తం మాలపేట శాస్త్రిగారి ఇంటిమీదకి వెళ్ళి సర్వనాశనం చేయగలరు కానీ అమ్మ ఎవ్వరికీ చెప్పలేదు. ఇంక ఆ విషయాలు చెప్పుకోకపోవడమే మంచిది. శాస్త్రిగారి ఆవిడ నాకు పినతల్లే కానీ నాన్నగారు ముందు చెప్పారో ఏమో మరి, ఒక్కసారి కూడా నా దగ్గిర గాని ఎవరి దగ్గరకానీ ఆ ప్రస్తావన చేయలేదు. నాన్నగారికి పేరేకాదు, ఇంట్లో నా మూలంగా ఆవిడతో సహజీవనం కూడా కరువైంది నేను వెళ్ళాక. అయితేనేం? ఏటికి ధైర్యంగా ఎదురీది నన్ను పెంచారు. బ్రాహ్మడవడానికి జన్మతః కులం కారణం ఐతే, ఇప్పుడు చెప్పండి, నేను బ్రాహ్మణ్ణేనా?"

కళ్ళు బైర్లు కమ్ముతూంటే మాటరాక నిలబడిపోయాడు. రాఘవరావుని అలా వదిలేసి రాజయ్య గుళ్ళోకి వెనక్కి నడిచాడు. కాసేపటికి తేరుకుని కారు స్టార్ట్ చేసి ముందుకి పోనిస్తూ అలవాటు ప్రకారం మ్యూజిక్ ఆన్ చేసాడు. బండి ముందుకి నడుస్తూండగా మంద్రస్థాయిలో 'సప్తపది'లో పాట వినిపించింది.

'ఏ కులమూ నీదంటే, గోకులమూ నవ్వింది
మాధవుడూ యాదవుడూ మా కులమే లెమ్మంది'

NEW
Click here to share your comments on this story